

stemmelse vil medføre, at en af de Kommuner, som kommer ind under denne Del af Loven, nemlig den Kommune, som jeg har den Ære at repræsentere, derved vil blive nødsaget til at nedsette de nu for Tiden optrævede faste Eiendomsstatter endel, men da $\frac{1}{3}$ er det samme Forhold mellem de faste Eiendomsstatter og samtlige Statter, som eksisterede i Aaret 1863, har jeg for mit Vedkommende ikke fundet nogen Betænkelse derved. Alle de øvrige Kommuner, som endnu ikke have faaet deres Vedtægter, ville allerede ved Anvendelsen af denne Lovbestemmelse komme betydeligt ned under $\frac{1}{3}$ og ville tilbøjs endog saa komme langt ned under $\frac{1}{4}$. Dernæst foreslaas der ved samme Ændringsforslag endvidere gjort den Indskrænkning, at, om end de paagældende Kommuner, der endnu ikke have deres Vedtægter, ved Anvendelsen af dette Aaar 1869—78 egentlig skulde være nødsagete til at forhøje Statterne indtil $\frac{1}{3}$ af samtlige i det nævnte Aaar udstrevede Statter, skulle de dog ikke have Forpligtelse dertil; men der gives dem frit Valg, saaledes at de kunne blive under $\frac{1}{6}$ deraf, naar de dog ikke ere under $\frac{1}{6}$ af det Beløb, de samlede Statter udgjorde i Aaret 1853—62. Hvad dernæst angaar de Kommuner, der allerede have faaet Vedtægter, mener Udvalget at burde foreslaa, at den Bestemmelse i Lovforslaget, som tillader disse Kommuner inden et Aar, efter at Lovforslaget er traadt i Kraft, at gjøre Forandringer i deres engang stadfæstede Vedtægter, bortfalder, og Udvalget har saa megen mindre Betænkelse ved at stille dette Ændringsforslag, som der i de Erklæringer, der foreligge fra Byraadene, er fremkommet en Række Udtalelser, der gaa i den Retning, at, skjøndt man paa et tidligere Stadium maatte have ønsket at kunne komme til at benytte et andet Aaar end dette fra 1853—62, saa agter man nu, efter at Vedtægterne ere vedtagne og stadfæstede, i hvert Fald for det Første ikke at gjøre nogen Ændring derved. Desuden er der paa det Rjbstaddelegeretmøde, som afholdtes ifjor, fremkommet flere Udtalelser, som gik i den Retning, at man skulde være meget varsom med ekstraordinært at give Afgang til at rokke ved de engang stadfæstede Vedtægter. — Saafremt nu det høje Ting, hvad jeg tillader mig at haabe, da hele Udvalget har været enigt om disse Ændringsforslag, vedtager disse, vil Loven altsaa komme til at indtrømme de Rjbstadskommuner, der endnu ikke have faaet deres Vedtægter, Frihed til istedetfor Aaret 1853—62 at vælge Aaret 1869—78 som Grundlag for de faste Eiendomsstatters Bestemmelse, dog saaledes, at, saafremt de ved Anvendelsen af denne Bestemmelse maatte komme op over $\frac{1}{3}$ af samtlige de i nævnte Aaar paalignede Statter, skulle være forpligtede til at gaa ned til denne Trediedel, og endvidere ville de nævnte Kommu-

ner ikke have Forpligtelse til ved Bestemmelsen af de faste Eiendomsstatter at gaa op til $\frac{1}{6}$ af de samlede Statter i Aaret 1869—78, men kunne, hvis de foretrække det, blive nede ved den $\frac{1}{6}$, som Statterne udgjorde i Aaret 1853—62. Hvad endelig angaar de Kommuner, der allerede have faaet Stadfæstelse paa deres Vedtægter, da vil der ved Lovforslagets § 2 blive aabnet dem Udgang til, forsaavidt deres Statter i Tidens Løb maatte komme ned under $\frac{1}{6}$ af samtlige Statter, da at ændre dette Misforhold, naar Vedtægten i Genhold til § 15 i Lov af 11te Februar 1863 kommer til Revision. Da den høitærede Indenrigsminister idag er forhindret fra at møde, tror jeg at være besjætet til at ubiale, at jeg har Grund til at tro, at han fuldstændig billigere de stillede Ændringsforslag. — Jeg tillader mig med disse saa Bemærkninger at anbefale de stillede Ændringsforslag til det høje Ting, ligesom jeg ogsaa fremdeles paa Udvalgets Begne skal anbefale det høje Ting nu at lade denne Lov blive særdig her i Thinget og gaa over til Landstinget, der allerede i to Samlinger i Træk have vedtaget lignende Bestemmelser, endskjøndt de ganske vist gave Kommunerne en noget mere udstrakt Bemyndigelse, end her er Tale om.

G. Petersen: Det havde oprindeligt været Udvalgets Ønske, at dette Lovforslag og Lovforslaget om den mellemkommunale Beskatning skulde kunne følges ad. De have i visse Henseender endte tilfælles, men paa den anden Side var selvfølgelig Loven om den mellemkommunale Beskatning saa vidtlystig, at vi ikke turde knytte dem saaledes sammen. Forøvrigt skal jeg blot bemærke med Hensyn til disse to Love, at hvad man jo saa ofte bebrejder Udvalgene i Rigsdagen, er den forskædelige Tid, der hængaar, inden de komme til et Resultat, og det er jo ganske vist ogsaa her saaledes, at dette Udvalg blev valgt for 7 Maaneder siden, medens Sagen nu først kommer frem til Forhandling. Man kritiserer jo ofte i offentlige Blade den — om jeg saa maa sige — Senbragtighed, som Udvalg og navnlig deres Formænd i Reglen indvise ved saa lange Behandlinger. Jeg maa imidlertid som dette Udvalgs Formand neblægge en Indsigelse mod en saadan Kritik. Vi arbejdede saaledes, at endog saa adskillige af Udvalgets Medlemmer fandt, at vi holdt for mange og for hastige Møder, og vi vare særdige med vore Sager den 4de Februar. Vi skrev da til Hs. Excellence Indenrigsministeren og udbad os en Konference om Lovforslagene. Men nu er der siden gaaet 5 Maaneder, uden at det er lykkedes os at opnaa en Konference med Ministeren, saa det, at vi have været 7 Maaneder om disse to Lovforslag, uregtelig ikke er Udvalgets Skyld, og da denne Langsomhed jo meget let kan komme paa offentlig Dmæle, og vi blive kritiserede der-